Κυριακή τῶν Ἁγ. Πάντων (Ματθ. ι΄ 32-33, ιθ΄ 27-30)
3 Ἰουνίου 2007

Τὸ νέφος τῶν Ἁγίων, τῶν Ὁσίων καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἑορτάζουμε σήμερα. Ὅλοι τους σὲ μιὰ ἑορτή· ὅλοι τους τιμῶνται ἐξ ἴσου καὶ προβάλλονται ὡς ὁ ὡραιότερος στολισμὸς καὶ ἡ μοναδικὴ ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Γιατὶ ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ Ἅγιοι, γίνηκαν μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ καὶ σφράγισαν τὴν μαρτυρία τους μὲ τὸν ὁσιακὸ βίο ἢ μὲ τὸ δικό τους αἷμα. Ἡ προσευχὴ τῶν Ἁγίων, τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων καὶ τὸ δάκρυ τῶν Ὁσίων εἶναι ἡ πολύτιμη προσφορά τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Γι᾽ αὐτὸ σήμερα στὴν ἑορτή τους ψάλλεται ἕνας πολὺ χαρακτηριστικὸς ὕμνος: «Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι᾽ αὐτῶν βοᾷ σοι Χριστὲ ὁ Θεός...».

Καὶ ὅταν ἀναφερόμαστε στὸ γεγονὸς τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Χριστοῦ, ἐννοῦμε πρὸ πάντων τὴν ἀγάπη ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε γι᾽ Αὐτόν· αὐτὴ δὲ τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶναι πάνω ἀπ᾽ ὅλα τὰ ἐγκόσμια πρόσωπα καὶ πράγματα.

Μόνο τότε θὰ μποροῦμε νὰ λέμε πὼς εἴμαστε χριστιανοί. Τότε, ὅταν θὰ βάζουμε πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη γιὰ ὅλα τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα καὶ πράγματα, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, παρατηρῶντας τὴν καθημερινότητά μας, εἰσπράτουμε τελείως ἀντίθετες καταστάσεις. Ἔτσι, ὄχι μόνο δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἀγαπᾶμε καὶ ὁμολογοῦμε τὸν Χριστό, ἀλλὰ πὼς μᾶλλον Τὸν ἀρνούμαστε. Ζυγιάζοντας δηλαδὴ τὶς ἐνέργειες καὶ τὶς πράξεις μας ἡ πλειοψηφία τους εἶναι ἀρνήσεις, καὶ μόνο μιὰ ἰσχνὴ μειοψηφία ἀπ᾽ αὐτές μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμολογίες καὶ μαρτυρίες Χριστοῦ.

Ἂς ἀναφέρουμε λοιπὸν κάποιες ἀπ᾽ αὐτὲς τὶς πράξεις μας, ποὺ φανερώνουν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ:

Λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἰδιαιτέρως κάθε Κυριακὴ καὶ μᾶς καλεῖ νὰ μετάσχουμε στὴν Λειτουργία της. Καὶ ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκληση, ἀδιαφοροῦμε καὶ ἀσχολούμαστε μὲ ἄλλα ἔργα, λὲς καὶ δὲν ὑπάρχουν οἱ ὑπόλοιπες ἡμέρες γι᾽ αὐτά. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ δὲν φανερώνει τὴν ἄρνησή μας γιὰ τὸν Χριστό; Δὲν μᾶς ἀποκαλύπτει πὼς Τὸν ἀγαπᾶμε λιγότερο ἀπ᾽ τὰ ἐγκόσμια πράγματα;

Ὁ καθημερινὸς λόγος μας, ποὺ βγαίνει ἀπ᾽ ἕνα ἀπύλωτο στόμα, εἶναι ὕβρεις καὶ

βλασφημίες, κακολογίες καὶ βρωμιά. «Μὰ ἡ βλασφημία εἶναι ὅ,τι καὶ νὰ πῆ κανείς, καὶ ἀμορφοσιὰ καὶ βρωμιὰ τῆς ψυχῆς καὶ ἀσέβεια». Ὁ ὑβριστικὸς καὶ βλάσφημος λόγος δὲν εἶναι ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ;

Καθόμαστε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ γευτοῦμε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ποὺ δίνονται μὲ τὸν ἀνθρώπινο κόπο καὶ ἱδρῶτα. Ξεχνᾶμε ὅμως νὰ Τὸν εὐχαριστήσουμε, νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας, καὶ μάλιστα ὅταν βρισκόμαστε σὲ ἑστιατόριο. Γινόμαστε ἔτσι ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες. Αὐτὸ δὲ δὲν εἶναι ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ;

Ἔρχονται στὸ σπίτι μας διάφοροι αἱρετικοὶ καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν μὲ τὶς κακοδοξίες καὶ τὰ ψεύδη τους καὶ ἐμεῖς πολλὲς φορὲς διστάζουμε νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστη μας καὶ νὰ τοὺς δώσουμε μιὰ ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση. Ἢ σὲ κάποια συζήτηση, ὅπου ὑβρίζεται ὁ Χριστὸς καὶ ἀπαξιώνεται ὁ λόγος Του, ἐμεῖς μένουμε βουβοὶ καὶ δὲν ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας· ὅλ᾽ αὐτὰ δὲν εἶναι ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ;

Ὅμως δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ ἀπαριθμήσουμε ὅλες τὶς ἐνέργειες ποὺ φανερώνουν τὴν ἄρνησή μας γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἔλλειψη τῆς ὁμολογίας μας γι᾽ Αὐτόν. Εἶναι ἄλλωστε καὶ πολλὲς καὶ καθημερινές. Μὰ προσπαθοῦμε μ᾽ αὐτὲς τὶς λίγες περιπτώσεις ποὺ εἴπαμε, νὰ καταλάβουμε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λέμε ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, «ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μόνο παράλειψη, μὰ καὶ παράβαση τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου· δὲν εἶναι μόνο πὼς ξεχνοῦμε τὸν Χριστό, μὰ καὶ πὼς Τὸν προδίδουμε». Τὸν προδίδουμε καὶ Τὸν ξανασταυρώνουμε καὶ κάνουμε αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκαναν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί αὐτοὶ ἀντὶ νὰ σταυρώνουν τὸν Χριστό, σταύρωναν τοὺς ἑαυτούς τους καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου, γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἐμεῖς ἀντέχουμε νὰ ξανασταυρώνουμε τὸν Χριστὸ καθημερινά; Νὰ Τὸν προδίδουμε καὶ νὰ Τὸν ἀρνούμαστε; Ἀντέχουμε ν᾽ ἀποδιώχνουμε τὴν ἀγάπη Του καὶ νὰ πορευόμαστε μακριά Του μοναχοὶ καὶ ξένοι; Ἐτοῦτα τὰ ἐρωτήματα δὲν μποροῦν νὰ μένουν συνεχῶς ἀναπάντητα!

Ἀρχιμ. Ν.Π.